

Bogár László: Csurka

2024 december 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mivel Lakitelken szobrot állítanak neki most, érdemes talán alaposabban szemügyre venni ezt az életm?vet, pontosabban az életm?vön keresztül a magyarság legmélyebb lelki, erkölcsi, szellemi drámáját

Bár nincs kerek évforduló, hisz Csurka István 1934 márciusában született, de mivel Lakitelken szobrot állítanak neki most, és ennek kapcsán életm?vét méltató konferenciát is szerveztek, érdemes talán alaposabban szemügyre venni ezt az életm?vet, pontosabban az életm?vön keresztül a magyarság legmélyebb lelki, erkölcsi, szellemi drámáját. Legf?képpen azért, mert Csurka élete olyan mélyen és pontosan írja le annak a „valaminek” a lehetetlenségét, ám verg?dve bár, de folyamatos élni akarását, amelyet „nép-nemzetként” szokás megnevezni, mint rajta kívül talán senki másé.

Bár Csurka István tehetséges drámaíró volt, de valójában élete, halála és öröksége maga a dráma, ezért okulásul a mára és a jöv?re nézve érdemes újra és újra végiggondolni ezt a drámát. Nemcsak azért, mert rajta kívül nem volt senki sem az 1980 és 2010 közötti id?szakban, aki „mélyszerkezetében” látta volna a lezajló folyamatok valóságos természetét. Ezért is van az, hogy számos kijelentésében megfogalmazódó jóslata már-már mitikus pontossággal valósult meg és valósul meg ma is folyamatosan.

Pirulva kell bevallanom, hogy ez az írás most f?ként azért született meg, mert amikor a szoborállításról és f?ként a konferenciáról értesültem, fájdalmasan hasítottak belém Illyés Gyula Egy mondat a zsarnokságról cím? versének az alábbi sorai: „Mert ahol zsarnokság van / minden hiába, / a dal is az ilyen h?, / akármilyen m?, // mert ott áll / eleve sírodnál, / ? mondja meg ki voltál, / porod is neki szolgál.” A konferencián most ?t méltatók közül akad olyan, aki éppen ezt a „nem létez?” er?t képviselte akkor is, ma is.

De még miel?tt az err?l szóló, kényes beszédteret megnyitnám, mindjárt be is zárom, mert tisztában vagyok azzal, hogy bármilyen berendezkedés is volt, van és lesz Magyarországon, az a valóban elég nehezen definiálható szervez?dési mód, amelyet a „nép-nemzet” fogalommal illetünk, és amelyet hiába keresnénk a Wikipédián, soha nem ölthet testet. „Szimbolikus” testként legfeljebb olyan személyek életm?vében mutatkozhat meg, mint amilyen Illyés Gyula és Csurka István voltak.

Hogy ezt a tragikus összefüggést a hétköznapi politikai történések átláthatatlanul örvényl? világához köthet? eseményekkel szemléltessük, érdemes felidézni az 1990 és 1993 közötti id?szak mára már talán feledésbe merült olyan történéseit, amelyek máig meghatározó elemei a rendszerváltozás most összeomló rendszerének. (Figyelem, nem a NER összeomlásáról beszélek, az a most ellene irányuló, burleszkszer? kísérlet ellenére még sokáig marad uralkodó szerepében, hanem a rendszerváltozás sohasem definiált – most már meg minek is – rendszerér?l, amelynek semmi köze a magyar politikai elit „h?sies küzdelméhez”, amellyel ezt állítólag kivívta, ez ugyanis a globális hatalmi rendszer számunkra „legyártott” berendezkedése. Vagy még egyszer?bben fogalmazva: a globális er?forrás-szivattyúk ránk szerelése. Amely rendszert most ugyanez a globális hatalmi rendszer dönti romba az egész térségben.)

Visszatérve 1990 els? „szabad választásának” hamis látványtechnikai t?zijátékához, amely iránt nem nagyon mutatott érdekl?dést a magyar választók okkal gyanakvó tömege, három év alatt drámai módon meghasadt az a három párt, amelyek a rendszerváltás rendszerének legnagyobb pártjai (is) voltak, az MSZP, az MDF, a Fidesz. Az MSZP-b?l kiválik Pozsgay Imre, hogy kísérletet tegyen egy „baloldali nép-nemzeti” párt létrehozására. Majd kiválik az MDF-b?l Csurka István, hogy a „jobboldali nép-nemzet” pártját létrehozza. Persze már itt érdemes hozzátenni, hogy a végül is kikerülhetetlen bukásuk legmélyebb okát az az általuk is hangoztatott „se nem jobb, se nem bal, keresztény és magyar” szlogen fejezte ki, amelyet éppen ?k tévesztettek szem el?l. És végül 1993-ban meghasad a Fidesz is, de Orbán Viktor kiváló stratégiai érzékkel nem a nép-nemzeti szervez?désével vonul ki a pártból, hanem „visszaküldi” a párt többségét oda, ahol annak idején legyártották nagy m?gonddal a rendszerváltozás pártjait. És bár ez kis híján a párt megsemmisítését vonta magával „büntetésként” az 1994-es választásokon, de végül is a történelem Orbán Viktort igazolta.

Bár 2002-ben és 2006-ban nemcsak a globális hatalom, hanem az a globalista bels? párt is fontos szerepet játszott megbuktatásában, amelynek legismertebb személyiségei most Csurka Istvánra, mint szellemi el?dre emlékeznek álságosan („mert ott áll / eleve sírodnál, / ? mondja meg ki voltál, / porod is neki szolgál”) Orbán Viktor történelmi szerepét az alapozza meg, hogy képes volt arra, amelyet utoljára az erdélyi fejedelmek tudtak megvalósítani, és amelyet az a mondásuk fejez ki, miszerint nem mindig lehet megtenni, amit kell, de mindig meg kell tenni azt, amit lehet.

Csurka István életm?véhez csak akkor vagyunk és leszünk méltóak, ha amint azt ? tette, bármilyen globális és lokális örvénylésekben is verg?dünk, újra és újra kísérletet teszünk a dolgok néven nevezésére még akkor is, ha ezért megtorlás jár. Harminc-negyven év elteltével már nem lehetnek illúzióink, a világot évezredek óta totális ellen?rzése alatt tartó er?nek legfeljebb a megjelenési formája változik, de pusztító energiái mindig ugyanazt a mintázatot követik.

Orbán Viktor nemzeti nagykoalíciója, amely a Fidesz fed?nevet viseli, ha rejtett formában is, de képes „otthont adni” az önállóan soha meg nem jelenhet? nép-nemzetnek. És a magyar miniszterelnök azért lehet egy formálódó globális nagykoalíciónak is meghatározó személyisége, mert hordozza azt a szellemi örökséget, amelyet a 20. század utolsó évtizedeiben Csurka István alapozott meg.

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló